

har været omtalte, fandt Sted. Med Hensyn til disse Optrings Karakter kan det siges, at der ikke er sket Brud paa de militære Ordensregler, saa der har for de militære befalingshavende ikke efter deres eget Skøn været Anledning til at skride ind overfor Begivenhederne, og jeg tror, at vi fra alle Sider, som ogsaa i saa høj Grad det ærede Medlem fra Odsherred understregede, har al mulig Grund til at prise os lykkelige ved, at der ikke fandt noget saadant Sted. Det er klart, at Begivenheder af den Karakter medfører Fare for, at der kan foregaa Ting, som med Anvendelse af den militære Lovgivning kan faa alvorlige Følger for adskillige Mennesker, og jeg vil i høj Grad haabe, at Begivenheden i Holbæk bliver fuldstændig enestaaende, et enkelt Tilfælde, saa at der ikke fremkommer noget, der blot nogenlunde svarer dertil. Hvis noget blot i nogen Grad tilsvarende foregaa andetsteds, kan det let gaa paa anden Vis, der kan komme Resultater af ulykkelig Karakter for adskillige Mennesker, som vi i højeste Grad maa haabe kan blive undgaaet.

Der er nævnt og med nogen Styrke, at Indkvarteringsbyrden kan falde noget tungt paa enkelte Steder, og det kan naturligvis ikke nægtes, at man de Steder, hvor man faar en forholdsvis langvarig Indkvartering — det er jo ikke til at vide, om en Indkvartering vil blive langvarig —, kan føle sig forfordelt i Sammenligning med andre Dele af Landet. Nu er det imidlertid en ret stor Del af Landet, der kommer til at bære denne Byrde, men i det hele maa vi erkende, at som Vilkaarene er i Øjeblikket i Danmark, vil der i mange Tilfælde blive en eller anden Egn eller Gruppe af Mennesker, som det gaar ud over, og hvor det er umuligt paa Forhaand at regulere Forholdet saaledes, at der skabes fuld Retfærdighed. Det gælder med Hensyn til Indkvarteringsbyrden og ogsaa med Hensyn til de økonomiske Vilkaar, om Forretningstilværens Vilkaar i de forskellige Dele af Landet og hos de forskellige Grupper af Borgere. Vi kan ikke vente, at det er muligt at tilvejebringe en saadan Art af Retfærdighed, at disse Byrder i Øjeblikket nogenlunde ligeligt fordeles paa alle. Hvad der siden kan gøres for at bøde paa Uligheden i den Henseende, vil der sikkert blive Lejlighed til at diskutere, naar vi, som det maa haabes, lykkeligt er kommet igennem det, vi i denne Tid oplever.

Det ærede Medlem fra Roskilde (Hen-

rik Nielsen) gjorde nogle Bemærkninger om Orlovsbestemmelserne. Der er en Ting, jeg gerne vil nævne, fordi det maaske kunde have praktisk Betydning, at det saa vidt muligt blev klart, hvorledes Forholdet er. Der gives i Øjeblikket Orlovsbestemmelser af to Arter. Efter den ene Art gives der Orlov i indtil 4 Dage af vedkommende Afdelingschef, der skønner over, hvorvidt der er Grund til at give den ene 1 Dag, den anden 2, 3 eller 4 Dage efter sit Kendskab til hans Bopæl og Forhold. Jeg kan ikke tænke, at dette kan ordnes paa en mere hensigtsmæssig Maade, det er neppe muligt her at opstille faste Regler, thi det er klart, at naar adskillige faar en kortere Orlov, betyder det, at man kan komme hele Rækken hurtigere rundt, det bliver muligt hurtigere at give alle Orlov. Efter den anden Art af Bestemmelser gives der Orlov for 14 Dage eller rettere sagt indtil 14 Dage, for heller ikke her er det fastsat, at det skal være netop 14 Dage. Denne Orlov søges hos Overkommandoen, der altsaa træffer Afgørelsen af Ansøgningen, men det er klart, at den Vej, ad hvilken den maa søges, er den regelmæssige Ansøgnings Vej gennem de forskellige Myndigheder, som har dermed at gøre, altsaa vedkommende Soldat maa indgive Ansøgningen til sine foresatte, og saa maa den gaa gennem de forskellige Led. Der er neppe nogen anden Maade praktisk mulig til Ordningen af denne Sag, i hvert Fald er dette i Overensstemmelse med gældende Regler, som nødvendigvis maa følges. Der har imidlertid paa dette Punkt været Tvivl, idet man undertiden har sagt, i hvert Fald til mig: Der er Befalingsmænd, som ikke fremsender saadanne Ansøgninger, naar de indgives. Jeg har ikke i noget Tilfælde kunnet konstatere noget saadant, og jeg kan heller ikke vel tro, at det kunde være Tilfældet. Sagen er, at det er en Forpligtelse for den Befalingsmand, som modtager en Ansøgning, at lade den gaa videre opad til de Myndigheder, til hvilke den er stilet, det er en positiv Forpligtelse, som Befalingsmanden ikke kan vægre sig ved at opfylde. Jeg maa derfor tro, at det, der er foregaaet i de Tilfælde, hvor man har troet, at det rette ikke er sket, har været noget andet end et Afslag, nemlig at vedkommende har fraraadet at indgive Ansøgningen og sagt, at det kunde rimeligvis ikke nytte noget, o. s. v. I hvert Fald er det enhver Soldats Ret at faa sin Ansøgning fremmet til den Myndighed, som skal træffe Afgørelsen. Utvivlsomt vil denne